

forelagt Rigsdagen i denne Samling. Regjeringen havde i sit Udkaft opstillet et noget andet Grundlag for Ordningen af de kommunale Forhold, idet jeg havde troet, at man kunde ordne disse paa Grundlag af Præstegjeldskommunerne; jeg havde troet, at Forholdene i det nordlige Norge maatte siges at være omtrent stemmende med Forholdene paa Færøerne, saaledes at Ordningen efter Præstegjeld og den hele nærmere Udvikling af denne Repræsentation i det Hele ogsaa vilde være hensigtsmæssig for Færøerne, men det viste sig, at man i Lagtinget meget bestemt fravaadede dette og i Stedet derfor tilraadede det System, som nu ligger for i Regjeringens Lovforslag. Da Sagen i denne Skikkelse kom fra Lagtinget, hvor den var bleven meget omhyggelig overvejet i længere Tid, og hvor den var behandlet med meget god Villie, opstod det Spørgsmaal, om jeg skulde tilraade, at Forslaget vedtoges i den Skikkelse, hvort det var kommet fra Lagtinget, eller ikke, idet det forekom mig, at jeg ikke burde gaa frem i en Sag som denne, naar jeg ikke kunde støtte mig paa Lagtinget. Det vil erindres, at jeg besluttede mig til at forelægge et Forslag overensstemmende med Lagtingets Indstillinger, uagtet de vare væsentlig afvigende fra Regjeringens Forslag, og jeg tog ikke mindst denne Beslutning, fordi jeg modtog en stærk Tilskyndelse og Opmuntring dertil fra begge de Rigsdagsmænd, der ere valgte for Færøerne; men efter denne Sagens Stilling vil det let ses, at naar jeg forsvarede Lagtingets Forslag som en Helhed, er det ikke min personlige Mening, jeg gjør gjældende. Jeg gjør det altsaa ikke for at trænge min Mening igjennem imod modsatte Anskuelser, men fordi jeg, naar jeg paa væsentlige Punkter har underordnet min Mening under Lagtingets, ikke paa andre Punkter kan betragte Lagtingets Indstillinger som saadanne, der ikke hænge sammen med det Hele. Dette Spørgsmaal om Præstens Stemme i Forstanderflabet er for mig et saa væsentligt Led i Lagtingets Forslag, at jeg efter den Stilling, hvort jeg staar til Sagen, virkelig ikke kan forsvare at tage Loven, naar man ikke vil gaa ind paa dette Punkt, som er et Hovedpunkt, i Forbindelse med de andre Punkter i Lag-

tingets Forslag. Ser jeg dernæst hen til, om det kan siges at være paafaldende eller at ville vække sært Anstød, naar man i dette Punkt holder sig til Lagtingets Forslag, beder jeg Thinget erindre, at vi her staa ved den første Grundlæggelse af Ordningen af de kommunale Forhold paa de lavere Trin paa Færøerne. Lagtinget har snart bestaaet i 20 Aar; men først nu skide vi til at iværksætte de Foranstaltninger paa Færøerne, som herinde iværksattes i 1841, og jeg vil meget bede de Herrer erindre, at den Stilling for Præsten, som her er foreslaaet, er den samme som den, der hos os indførtes ved Forordningen af 13de August 1841, samt i hvor mange Aar denne Tilstand er vedbleven her i Danmark, inden der først indtraadte en partiel Forandring og senere den større Forandring efter Loven af 1867. Det kan egentlig ikke findes forunderligt, at man, uden i mindste Maade at ville træde Færingernes Udvikling for nær eller sætte dem for lavt, maa sige, at de nu staa paa det Punkt, hvorpaa vi stode i 1841. Det er dette Synspunkt, jeg beder Dem fastholde, naar jeg opfordrer Dem til at bringe det Offer, som ligger i ikke strax at ville gjøre de Anskuelser gjældende, som stemme med, hvad der her er vedtaget i 1867. Sagen staar for mig saaledes, at jeg ikke paa nogen Maade vilde kunne forsvare at gaa ind paa det, der her er foreslaaet af Mindretallet, og jeg tør med Sikkerhed sige, at jeg selv om jeg vilde gjøre, hvad jeg kunde i denne Henseende, ikke vilde kunne formaa det andet Thing, der kun meget modstræbende er gaaet ind paa Lagtingets Forslag som Helhed, til at gaa ind paa en saadan Forandring i Lovforslaget, der er baaret frem som en Helhed, der ikke kan løsrives i enkelte Stykker. Jeg tror, der vil blive gjort et ikke uvæsentligt Fremskridt ved denne Lovforanstaltning, og jeg kan derfor ikke Andet end meget tilraade, at de ærede Medlemmer, som maatte erkjende det Uanselige i Lovens Gjennemførelse, ikke paa dette Punkt ville lægge uoverstigelige Vanskeligheder i Veien derfor. Dersom denne Anskuelse maatte vise sig rigtig, forekommer det mig, at det ærede Mindretal ogsaa maatte kunne frafalde Forslag,